

ger og ved personligt Arbejde af særlig dygtige Mestre. Det er jo en Misforstaaelse, at der her udelukkende skulde være Tale om at lære de paagældende at barberere. Nu ved jeg for Resten ikke, om det ærede Medlem fra Møen (Emil Petersen) har særlig Lyst til at komme under Kniven hos en Lærling, som ikke er videre øvet. Ellers tror jeg, det er en almindelig Svaghed hos Publikum, at man helst vil barberes af Mesteren selv og nødvendig vil overlade Lærlingen stort andet Arbejde end at sæbe ind, og det lærer han just ikke saa meget af. Men her er der ikke blot Tale om Barbering, men der er tillige Tale om Frisering, og navnlig er der ogsaa Tale om at lære Lærlingene adskilligt, som de ikke lære i mange Foreretninger, derunder ganske særlig de hygiejniske Krav, som maa stilles til en Barber, naar han skal betjene sit Publikum paa bedst mulige Maade. Det kan vist siges at være i høj Grad nyttigt, at noget saadant bliver lært ogsaa gennem disse Fagskoler. Det ærede Medlem fra Møen (Emil Petersen) talte endelig om, hvorvidt det var en Statsopgave at give Bidrag og Opmuntring til noget saadant. Ja, det har hidtil været anerkendt som en Statsopgave at støtte saadanne Bestræbelser i de forskellige Fag. Jeg mener, at Spørgsmaalet, om man skal give denne Støtte eller ej, maa afhænge af, i hvilket Omfang de paagældende Haandværksfag, Landbrugsfag, eller hvilke Fag der nu er Tale om, selv vise, at de ville bidrage dertil, selv først i Praksis vise, at det er rimeligt og nødvendigt, at de faa en saadan Fagskolevirksomhed indført. Det har man hidtil ment — den højtærede Indenrigsminister har i øvrigt oplyst, hvorledes Forholdet hidtil har udviklet sig —, og derfor synes jeg heller ikke, der er noget at sige til, at man har stillet Forslag om dette lille Tilskud. Jeg lægger altsaa for mit Vedkommende i denne Sammenhæng ikke mindst Vægten paa den hygiejniske Side af Sagen og vil vedblivende anbefale ærede Medlemmer at stemme for denne lille Bevilling, som jeg tror mange Mennesker kunne have Glæde og Nytte af.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) omtalte den Skrivelse, der er trykt her i Betænkningen angaaende Sparekasseinspektionen. Det ærede Medlem omtalte, at der var forebragt ham noget, og at han i den Anledning i Fjor havde begæret disse Oplysninger. Men det var naturligt, sagde det ærede Medlem meget rigtigt — og jeg er enig med ham i den

Betragtning —, at man maatte gaa meget forsigtigt frem, navnlig naar der er Tale om et Pengeinstitut af et saadant Omfang og Karakter, som der her er Tale om, og derfor havde det ærede Medlem gjort det paa denne Maade. Jeg er som sagt enig med ham i, at det er rigtigt, at man ikke, uden at man mener at have al mulig Grund dertil, rejser Anklage mod en saadan Institution. Man kan derved komme til at forvolde overordentlig stor Skade, uden at der er Anledning dertil. Og jeg mener ogsaa ud fra den samme Betragtning, at det maa erkendes, at for at en Minister skal gøre et saa ekstraordinært Skridt som at beordre en Undersøgelse mod en Kasse, maatte han have en bestemt Mistro til, at der var noget i Vejen. Imidlertid blev der i Fjor hverken i Udvalget eller underhaanden givet mig nogen Meddelelse om, at det var i Anledning af en bestemt Sparekasses Virksomhed, man havde søgt disse Oplysninger, og jeg sluttede heraf, at det var i al Almindelighed af Hensyn til hele Sparekasseinspektionsvirksomheden. Jeg havde jo i øvrigt ogsaa tidligere udtalt mig om det heldige og nødvendige i, at man fik en Udvidelse af Tilsynet. Thi det stod mig ganske klart — og det var jo ogsaa klart, den Gang Loven blev given —, at man ikke kunde faa noget virkeligt Tilsyn, naar man vilde have, at en enkelt Mand skulde have Indseende med for Tiden ca. 600 Sparekasser. Det er saaledes Tilfældet, at de allerfleste meget store Sparekasser i Landet har Sparekasseinspektøren vistnok aldrig nogensinde besøgt. Naa, men det var vist imidlertid nærmest for at udtale sig om Karakteren af det Besøg, som Sparekasseinspektøren havde foretaget i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, at det ærede Medlem fremkom med sine Bemærkninger, og jeg vil da minde om, at jeg gav Besked derom i Begyndelsen af Rigsdagssamlingen. Det var jo naturligt at søge de Oplysninger den Gang, og jeg meddelte, hvilken nærmere Besked den daværende Sparekasseinspektør havde givet om dette Besøg. Efter Katastrofen udtalte jeg ogsaa, og det falder sammen med det ærede Medlems Bemærkninger her, at naar nogen Inspektion havde en saadan Karakter, vilde det have været rimeligst og rigtigst, at det udtrykkeligt og nærmere havde været meddelt i den Skrivelse, som Udvalget fik i Fjor. Men dertil svarede den nuværende Sparekasseinspektør — nu var der nemlig sket det, at der havde været et Skifte i Mellemtiden; det var ikke den Sparekasseinspektør, der havde aflagt dette Besøg,